

De lente barst uit haar voegen

De lente dient zich dit jaar op een onstuimige manier aan. In een snel tempo heeft ze de winter uit ons landje gejaagd. Met de zon in ons gezicht kunnen we weer op een andere manier naar onze wereld kijken.

Seminar in Rome

Als ik deze inleiding schrijf voor de lentebrief zit ik in Rome om deel te nemen aan een internationaal seminar over werken met vrijwilligers. Ook in Rome is het volop lente. Je moet wel de conferentieruimte ontvluchten om iets van die heerlijke lente op je lichaam te voelen. Salesianen van Don Bosco en een aantal Don Bosco werkers uit Verenigde Staten, Ierland, Engeland, Malta, Duitsland, Oostenrijk, België en Nederland zijn naar Rome gekomen om te praten over vrijwilligerswerk op landelijk, Europees en internationaal niveau. Wat kunnen we van elkaar leren nu we allemaal met hetzelfde fenomeen te maken krijgen.

Nieuwe Don Bosco beweging

Binnen de Don Bosco organisatie dient zich wereldwijd een nieuwe beweging aan; die van de vrijwilliger. Voornamelijk jongeren met allerlei achtergronden laten zich inspireren door Don Bosco en zijn bereid zich wereldwijd in te zetten om Don Bosco's droom om te zetten in realiteit. Op vijf verschillende plaatsen in de wereld wordt op verschillende momenten zo'n seminar georganiseerd, o.a. in Kochi, India, Quito, Ecuador, Sevilla, Spanje, in Yaounde, Madagascar en ergens in Brazilië. Men denkt er aan nog een zesde seminar te organiseren waarop beide groepen worden uitgenodigd, zowel de organisaties die werken met de vrijwilligers als de vrijwilligers.

Teken van de tijd

Men ziet deze nieuwe ontwikkeling als een teken van deze tijd. Het is interessant om te horen dat op plekken waar deze conferentie al gehouden is, verwezen wordt naar het model van SAMEN. Het grootste gedeelte van het programma was dan ook gewijd aan vrijwilligerswerk op international niveau, dat wereldwijd toeneemt onder de jongeren. SAMEN mag daar trots op zijn.

Zo maakt SAMEN deel uit van die nieuwe lente die zich aandient in de wereldwijde Don Bosco beweging.

HARRIE KANTERS
Coordinator SAMEN

Nieuwsflits

- In de zomer van 2007 toch een groepsreis naar India. De reis begint dit keer in Bombay. Ludo Glimmerveen en Ianthe Schouten begeleiden de reis. De reis was meteen volgeboekt.
- Groepsreis voor 2008 gaat naar Bolivia en Ecuador. Eric Lindeman en Geertje Willers gaan samen met Harrie deze reis begeleiden. De eerste kandidaten hebben zich al aangemeld.
- SAMEN blijft zich vernieuwen. Jessy Crul en Eveline Perdijk komen het bestuur van SAMEN versterken.
- X/plore, de organisatie die subsidie geeft voor de groepsreis naar India in 2006, heeft SAMEN gevraagd een brief te schrijven aan de minister van Ontwikkelingssamenwerking.
- Judith Fransen en Lieselotte Dirks zijn in het bestuur gestapt van Los Cachorros, een straatkinderenproject in Peru.
- Stichting Don Bosco Amsterdam waar SAMEN een project van is, wordt half mei een feit.
- Hilde van der Heyden gaat als eerste vrijwilliger naar een project van de zusters van Don Bosco in Kigali, Rwanda.
- SAMEN zoekt leden voor een nieuwe werkgroep, die zich gaat inzetten voor fondsenwerving om de eigen organisatie draaiende te houden.
- De naam Hannah is erg populair onder de kinderen van SAMEN vrijwilligers. Drie meisjes dragen nu deze naam.
- De website van SAMEN krijgt 1.500 hits per maand.

De DB-vrijmarkt: een groots feest

en... ruim 1.000 euro opgehaald

De jaarlijks terugkerende Vrijmarkt in Amsterdam is sinds jaren voor SAMEN een kans om geld binnen te halen. Maar er is meer: je bouwt met de mensen die zich er voor inzetten een bijzondere band op. Elk jaar dient zich een nieuwe maar er is meer: je bouwt met de mensen die zich er voor inzetten een bijzondere band op. Elk jaar dient zich een nieuwe maar er is meer: je bouwt met de mensen die zich er voor inzetten een bijzondere band op. Elk jaar dient zich een nieuwe...

Een schoon toilet

Een ploeg van veertien mensen wisselde elkaar af om de activiteiten draaiende te houden. Een schoon toilet voor vrouwen en kinderen in het Don Bosco Huis, de verkoop van geschonken materialen en van verse koffie, thee en limonade plus een workshop kalligrafie brachten tezamen een bedrag op van 1.057,97 euro.

De werkgroep was van een bijzondere samenstelling. Veronica en Valeria zijn twee Italiaanse meiden die in het Don Bosco Huis Voorburg een jaar meelevden. Zij waren urenlang de gastvrouwen bij de actie 'een schoon toilet'. Een mooie oefenplaats om hun Nederlands bij te schaven en de gasten alles te vertellen over Don Bosco in het Italiaans, Engels of Nederlands.

Eveline Perdijk, bestuurslid van SAMEN, en haar vriend werkten afwisselend bij de toiletten en de verkooppunten. Jessy Crul kwam met een heel team van Los Cachorros Veronica en Valeria aflossen zodat zij iets van het oranje-feestje konden proeven in Amsterdam.

Afsluitende maaltijd

Een grandioze verdiende maaltijd, verzorgd door de ouders van een van de leefgroepsleden, gaf een bijzonder slot aan deze zonovertogen dag. Om tien in de avond stond alles weer op z'n plaats. Nog even gekeken naar het nieuws hoe de rest van Amsterdam en Nederland koninginnedag hadden beleefd. Maar het grote nieuws was natuurlijk dat we een bedrag van € 1.057,97 euro hadden binnen gehaald. Wij hebben in ieder geval veel nieuwe vrienden gemaakt en het sfeertje van die dag had niemand willen missen.

Volgend jaar kun jij erbij zijn!

Groepsreis India

Nog even...

Het stond niet in de planning, maar SAMEN organiseert deze zomer wederom een groepsreis naar India. Ludo Glimmerveen en Ianthe Schouten zijn volop bezig met de voorbereiding van deze trip.

Ludo Glimmerveen: 'Nog even en dan is het zo ver; nog even en we zullen met zijn dertien op Schiphol staan met een nieuw avontuur voor ons. Een groep waarmee we vijf weken door India zullen trekken en kennis zullen maken met de werken van Don Bosco en de straatkinderen in India. Iedereen is verschrikkelijk enthousiast en kan niet wachten om over een kleine twee maanden aan de reis te beginnen.

Zelf stond ik nog maar een kleine drie jaar geleden voor het eerst vlak voor vertrek naar India. Midden in de voorbereiding zitten, veel informatie tot je nemen, maar toch niet precies weten wat je te wachten staat. Dezelfde gezonde spanning zie ik nu terug in de groep waarmee we deze zomer vertrekken. Voor mezelf wordt het weer een eerste weerzien met India na ruim twee jaar. Opnieuw naar het project waar ik een half jaar geleefd en gewerkt heb. Terug naar de mensen met wie ik samengewoond heb en met wie ik een half jaar lang mijn leven heb mogen delen. Zal er veel zijn veranderd in de afgelopen twee jaar? Werken er nog veel mensen die ik ken? Zijn er nog veel jongens over van toen?

Hoe dan ook, in welke situaties ik ook terecht zal komen, ik vind het verschrikkelijk gaaf om samen met deze jonge groep, net als ikzelf toen voor het eerst, mee te leven met de straatkinderen in India. Ik hoop dat groep iets van mijn ervaringen van toen kan hebben, zowel nu in de voorbereiding als daar op het project, en ik vertrouw erop dat we er samen met de deelnemers en de projecten een geweldige reis van kunnen maken!

Deelnemer Mart Scheepers:

'Spannend en opwindend'

'Enkele maanden geleden kreeg ik een e-mail van mijn huisgenoot. Ik wist dat hij bezig was met het organiseren van een reis naar India, maar ik had me niet echt verdiept in wat het precies inhield. In de e-mail werd de vraag gesteld of er nog geïnteresseerden in de reis waren aangezien er nog niet genoeg deelnemers waren. Op dit moment zou het natuurlijk erg mooi zijn om te kunnen zeggen dat ik me toen geen moment heb bedacht, maar dat zou niet helemaal waar zijn. Als je de vraag krijgt om 6 weken naar India te gaan om vrijwilliger te zijn op een project met straatkinderen moet je dat toch even laten bezinken. Omdat ik hoorde dat er meteen veel reacties waren moest dat bezinken toch snel gebeuren. Ik besloot mee te gaan zonder echt te weten wat het inhield.

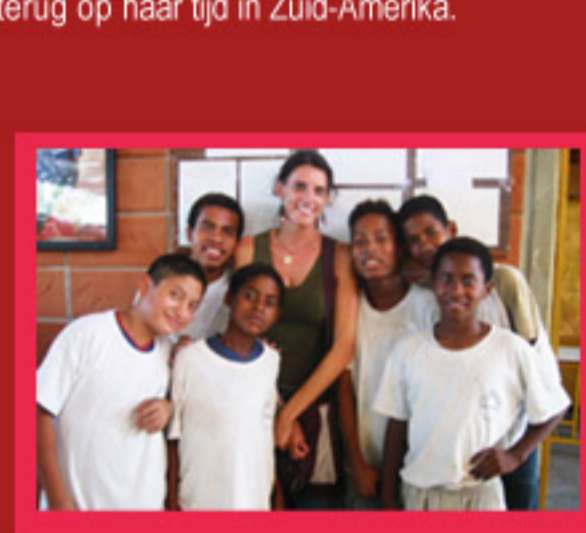
In maart was er een straatkinderenweekend in Assel. Op dit weekend was een groot deel van de groep die naar India gaat aanwezig. Na dit weekend stond iedereen te springen om te gaan. De groep lag elkaar erg goed en het enthousiasme van de begeleiders sloeg over op de deelnemers. Op het tweede voorbereidingsweekend was de hele groep aanwezig. Na een wat nadere kennismaking met de nieuwe groepsleden werd besloten dat we ook deze mensen best mee konden hebben. Het weekend was erg informatief maar vooral ook erg gezellig.

Inmiddels staan we op minder dan twee maanden voor vertrek en de spanning loopt op. Ondanks de goede voorbereiding weet je toch niet precies wat je moet verwachten. Maar met de spanning neemt ook het enthousiasme toe. Er staan nog twee voorbereidingsweekenden op het programma en dan is het zover. Op 3 juli vliegen we naar Bombay van waaruit we zullen vertrekken naar Chennai. We zijn er benieuwd wat ons te wachten staat, maar ik denk dat ik niet van de hele groep spreek als ik zeg dat we blij zijn dat we via ons de kans krijgen om dit te doen.'

'Ik heb mijn hart verloren aan de straatkinderen'

Geertje Willers zette zich de afgelopen jaren in Guayaquil, Ecuador, in voor straatkinderen en -jongeren. Eind 2005 kwam ze terug naar Nederland en nu blikt ze terug op haar tijd in Zuid-Amerika.

Ruim tien jaar geleden, ik weet het nog goed, toen begon het allemaal echt. Ik was weggeweest met een groepsreis van SAMEN naar Uruguay. Dit was mij zo goed bevallen dat ik samen met een vriendin afsprak vijf jaar later een jaar naar Zuid-Amerika te gaan. De jaren verstreken, en in 2001 was het dan zover: een jaar vrijwilligerswerk doen, in Ecuador. Vol verwachtingen en met een zeer beperkte kennis van het Spaans, de cultuur, het leven op straat. Inmiddels zijn er weer jaren verstreken en is, na 4,5 jaar in Ecuador gewoond te hebben, Nederland weer mijn verblijfplaats. Er is veel gebeurd de afgelopen jaren. Ik heb ontzettend veel leuke en ook moeilijke dingen meegemaakt. Maar bovenal heb ik met veel plezier en liefde geleefd al die jaren. Een tijd die ik voor geen goed had willen missen en waar ik mij nu voor de helft nog niet van de wereld wil afscheiden.

Ik ben naar een ontwikkelingsland gegaan, omdat ik 'iets wilde doen voor de wereld'. Zonder de verwachting groot te stellen dat ik de komende jaren met deze jongens zou gaan werken en dat het contact met lijmsnuiers tot de orde van de dag zou gaan horen. In de loop van de jaren ben ik steeds zelfstandiger gaan werken en op het laatst was ik nog maar weinig op het project. Ik ging veel de straat op, begeleidde jongeren die uit waren gestroomd van het Salesiaanse project, verrichtte familiebezoeken etc.

Ik ben dankbaar dat ik mij gedurende een flinke periode in heb kunnen zetten voor straatkinderen. En mij nog in blijf zetten. Vanuit Nederland ontvangen een aantal jongeren een studiebeurs, wat ik vanuit te moeten regelen. De scholen zijn net weer begonnen. Het is er raar om nu alles vanaf zo een grote afstand te moeten regelen. En ik merk dat ik mijn leven in Ecuador toch weer erg mis.... Het is niet zo dat ik er om te treuren, want ik heb de bewuste keuze gemaakt terug naar Nederland te komen. Er zijn te veel dingen in het land waar ik mij niet bij aan kan sluiten en mede daarom zou ik niet mijn hele leven in Ecuador willen blijven wonen, én mijn geld was op, én hoe langer ik daar zou blijven; hoe moeilijker het opbouwen van een leven in Nederland weer is.

Ecuador en Nederland. Twee zo verschillende landen. Met voor mij twee zo verschillende levens. Hier is alles weer vertrouwd, maar toch voelde ik mij in het begin regelmatig een vreemde in eigen land. Ik neem de tijd om in alle rust te wennen en mijn leven voorlopig hier op te bouwen. Na een tijd van rustig inval werk (even zonder jongeren met problemen...) ga ik langzaam op zoek naar een vastere baan (mijn hart ligt bij ontwikkelingsamenwerking). Ondertussen houd ik mijn tijd in Ecuador levend.

Het is een ontzettend bijzondere ervaring geweest. Ik ben mens met mensen geweest op een manier zoals dat hier niet mogelijk is. Het leven draait daar om overleven, en niet alleen om leven. Elke dag zie je de strijd weer in de ogen van de mensen. Het heeft mij intens geraakt en ook bewuster gemaakt van de verantwoordelijkheid die je als mens hebt in de wereld. En de mogelijkheid om iets voor anderen te kunnen doen, al is het misschien maar die bewuste druppel op de gloeiende plaat; elke druppel is er één! Elk mens is het waard om een menswaardig leven te mogen leiden.

Ecuador en Nederland. Twee zo verschillende landen. Met voor mij twee zo verschillende levens. Hier is alles weer vertrouwd, maar toch voelde ik mij in het begin regelmatig een vreemde in eigen land. Ik neem de tijd om in alle rust te wennen en mijn leven voorlopig hier op te bouwen. Na een tijd van rustig inval werk (even zonder jongeren met problemen...) ga ik langzaam op zoek naar een vastere baan (mijn hart ligt bij ontwikkelingsamenwerking). Ondertussen houd ik mijn tijd in Ecuador levend.

Het is een ontzettend bijzondere ervaring geweest. Ik ben mens met mensen geweest op een manier zoals dat hier niet mogelijk is. Het leven draait daar om overleven, en niet alleen om leven. Elke dag zie je de strijd weer in de ogen van de mensen. Het heeft mij intens geraakt en ook bewuster gemaakt van de verantwoordelijkheid die je als mens hebt in de wereld. En de mogelijkheid om iets voor anderen te kunnen doen, al is het misschien maar die bewuste druppel op de gloeiende plaat; elke druppel is er één! Elk mens is het waard om een menswaardig leven te mogen leiden.

